

B. A. PARIS

KA

LI.

NĖ

Trileris

Iš anglų kalbos vertė Agnė Sūnaitė

Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla

Versta iš:

B. A. Paris, *The Prisoner*,

Ecco, St. Martin's Press, New York, 2022

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

ISBN 978-609-480-365-9

The Prisoner. Copyright © 2022 by Bernadette MacDougall.

All rights reserved.

© Agnė Sūnaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023

© Milena Liutkutė-Grigaitienė, dizainas, 2023

© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2023

*Dviem mano gyvenimo vyrams,
Kalumui ir Henriui*

I DALIS

PAGROBIMAS

1

DABARTIS

Po nosimi sujudant orą pajuntu akimirką prieš tai, kai kažkuo – stora lipnia juosta – užklįjuoja burną ir nutildo beprasiveržiantį riksmą. Staigiai atmerkiu akis. Virš mano lovos palinkusi tamsi figūra.

Užplūsta adrenalinas. *Judinkis! Griebk peilį!* Ištiesiu ranką pagalvės link, bet mano riešą tvirtai sučiumpa ranka. Ištempta iš lovos spardausi, bet tik veltui mostaguoju kojomis niekur nepataikydama. Bandau susikaupti, bet protas neklauso. Kaip galėjau užmigti? To ir reikėjo tikėtis.

Man užlaužia už nugaros rankas ir suriša riešus. Bandau ištrūkti, tačiau ant galvos kažką užmauna – šiurkščios ir standžios medžiagos maišą. Kūnu pereina panikos banga. *Ne. Amelija, nusiramink. Žinai, kas tai.*

Mane stumia iš kambario, kai susipynus kojom klupteliu, jis staigiu judesiu vėl pastato ant kojų. Galva po maišu tvinksi nuo besidaužančios širdies. Bandau nugalėti baimę. *Galiu ją pergudrauti; man jau yra tai pavykę.*

Minkštą kilimą po kojomis keičia šaltos poliruotos laiptų aikštelės grindys. Kojų pirštams atsimušus į kilimo kraštą, mintyse iškyļa įmantrus žalias bei raudonas lapų ir gyvūnų raštas. Įkvepiu cheminio lipnios juostos klijų kvapo, ir gerklę nudegina dusinantis kosulys. Traukiu orą, ir šnerves užkiša maišo audinys. *Kur jis mane veda?*

Rankos man ant pečių šiek tiek susigniaužia ir trukteli atgal. Nuojauta sako, jog esame laiptų viršuje, ir aš stabteliu bijodama nukristi. Stumtelėta į priekį, susirandu pirmąjį laiptelį, paskui judu žemyn, kol kulnai paliečia šaltas koridoriaus plyteles. Koridoriumi einame į kairę, nejaukią tylą trikdė tik nelygus mano kvėpavimas. Žinau, kur einame. Jis mane vedasi į rūšį, kuriame yra garažas.

Pasisuku atsiplėšdama nuo jo, ir akimirką jo gniaužtai atsileidžia. Bet to nepakanka; mane vėl prisitraukia atgal, ir rankas perveria skausmas. Pasukame į dešinę, dar vieni žemyn vedantys laiptai, erdvė susiaurėja, pasidaro vėsiau.

Tada pasigirsta maišo prislopinti, bet vis tiek atpažįstami garsai – žingsniai, duslus inkštimas, atrodo, lyg čia mūsų kas laukia. Traukiuosi atgal ir sustoju. Tai ne mano žingsniai ir ne mano inkštimas. Galvoje verda mintys. *Negali būti, tai neįmanoma.*

Bet aš pažįstu tą bandantį protestuoti balsą – jis Nedo. Nėra taip, kaip galvojau.

2

DABARTIS

Karštligiška dairausi aplinkui po maišu, ieškodama išėities iš šio košmaro. *Galvok, Amelija, galvok!* Bet protas paralyžuotas. *Kas vyksta? Kas jie?*

Išgirstu atidaromos automobilio bagažinės dunkstelėjimą. Vėl žingsniai, Nedas protestuoja garsiau. Prislopintas riksmas ir bilstelėjimas. Ar įkišo jį į bagažinę? Kūnas įsitempia; negaliu ten pakliūti ir aš. Staiga be įspėjimo mane įstumia į automobilio saloną, veidu žemyn tarp sėdynių, keliai įsirėžia į ploną pižamos audinį. Nugarą spaudžia sunkūs batai, neleidžiantys atsikelti.

Iš pradžių bandau sekti, kur važiuojame, bet greit prarandu orientaciją ir susitelkiu į savo negilius kvėptelėjimus. Suka pilvą, kvėpuoju per greit. Užsimerkiu ir įsivaizduoju esanti lauke, gaiviamo nakties ore, žiūrinti į dangų, žvaigždes, beribį kosmosą. Kvėpavimas pamažu nurimsta.

Vėliau, atrodo, kad po kelių valandų, automobilis sulėtina greitį, o kelias tampa nelygus. Užsigalvojau, prisiverčiu

sutelkti dėmesį, žinau, kad norint išgyventi svarbi kiekviena sekundė. Automobilis kratosi, įsivaizduoju negrįstą kelią po ratais, supantį mišką. Turėčiau būti labiau išsigandusi. Bet aš jau nebebijau mirti. Po viso to, ką teko išgyventi.

Iš bagažinės pasigirsta įnirtingas bilsnojimas, Nedas šaukia iš skausmo. Turbūt jis persigandęs, bet ar neturėjo to tikėtis? Prieš tris dienas žiauriai nužudytas jo apsauginis Hanteris, jį pakeitė Karlas, apie kurį nieko nežinoma. Kur jis buvo, kai mus grobė? Be rimtų saugumo pažeidimų to nebūtų įvykę. *Visų žvilgsniai nukrypsta į Karlą.*

Automobilis sustoja. Atsidaro durelės, batas nustoja spausti man nugarą. Mane ištraukia iš salono ir pastato ant kojų. Kojas apgaubia vėsus rugpjūčio nakties oras, pašiurps-ta rankų oda. Atsiduoda purvu, lapais, medžių sula.

Girdžiu, kaip Nedą ištempia iš bagažinės. Mus stumia į priekį, Nedas priešais, girdžiu jį murmant. Duria basas kojas, akmenukai sminga į kūną kaip žvirgždas paplūdimyje. Laukiu minkštesnio paparčių tako, garsiai lūžtančių šakelių, tačiau akmenys virsta glotniomis plokštėmis, kažkoks takas. *Vadinasi, ne egzekucija. Bent jau ne miške.*

Sustojame. Išgirstu atidaromų durų girgžtelėjimą, į žemę besibrūžinantį medį – tai ne namo durys, turbūt ūkinis pastatas. Stumtelėta pirmyn į šalto oro gūšį, suvirpu. Tai ne pašiūrė, o rūsys, kurio storos sienos neįšildytos saulės.

Drebu, nors esu apsupta žmonių. Kažkur priekyje atsidaro durys, vėl girdžiu žingsnius, Nedas pradeda panikuoti, aš suklumpu, kai kažkas bando jį suturėti. Sulaikau kvapą ir

laukiu. Užsitrenkus durims, Nedas puola prie jų ir užkimšta burna niršdamas ima jas daužyti. *Nurimk. Tai nepadės.*

Toliau lipame akmeniniais laiptais, suskaičiuoju dvylika. Nuvaikščiotus akmenis po kojomis viršuje keičia šiltesnis ir minkštesnis medis. Atsidaro durys, mane stumteli į priekį. Už savęs pajuntu judesį ir tikiuosi smūgio. Tačiau man nuo galvos nutraukia maišą. Traškant įsielektrinusiems plaukams, giliai įkvepiu pro nosį ir imu mirksėti laukdama, kol akys prisitaikys prie tamsos. Bet nieko nėra. Nė mažiausios švieselės ar blankesnio juodos atspalvio.

Netikėtai mane trukteli už rankos, riešus suspaudžia stiprūs pirštai. Gerklėje kaupiasi išgąstingas riksmas. *Tik ne tai.* Spiritu atgal, pataikau į raumenis, bet tas, kas stovi už manęs, tik dar tvirčiau mane suima. Tada pasigirsta pjovimo garsas, iškart po jo – peilio brūkštelėjimas, paskui staigus pokštelėjimas. Mano riešai atsilaisvina ir aš iš inercijos parklumpu. Man dar nespėjus atsisukti, durys užsitrenkia ir trakšteli rakinama spyna.

Tik tada suvokiū: nuo tada, kai atėjo į mano miegamąjį, pagrobėjai neištarė nė žodžio.